

ΚΩΣΤΑ ΛΥΜΠΕΡΗ

ΟΓΔΟΗ ΜΕΡΑ

Στο Ζάχο
Ου κοίτα
απ' τη γούχι σου
Ο' αυ κοίτα
της γούχης σου
Κωστας.

ΑΘΗΝΑ 1976

ΟΓΔΟΗ ΜΕΡΑ

*«Δὲν μπορῶ ν' ἀγαπάω πεθαίνοντας,
δὲν μπορῶ νὰ πεθαίνω ἀγαπῶντας
ἤρθε πιά ὁ καιρός, θὰ πεθάνω ἔμπρὸς
σὲ μιὰ «πόρτα» κλεισμένη χτυπῶντας».*

* ΟΓΔΟΗ ΜΕΡΑ

Γιούχταε παντέρημο εκυλι στὴ πύλη τῆς χαμένης μου
πατρίδας.

Στὴν ἀποσταμένη ἐλπίδα τῆς νύχτας ἔγυρα κι' ἀπόψε καὶ
ξεψύχῃσα, νεκρὸς τόσες φορές, ὅσες εἶναι καὶ οἱ στιγμὲς ποὺ
περάσαν.

Ἔως εὖ συναντήσω τὸ χειμῶνα ἐκπλήρωση τοῦ πόθου μου,
ἔως τὴν Ἄνοιξιν νὰ εἶμαστε παρόντες
στὸ προσκλητήρι τῶν ἑαυτῶν μας.
Μεσιάζει ὁ Ἀπρίλης μὰ ἐγὼ δὲν ἔνοιωσα
κι' ἔχω τόσα πολλὰ νὰ σοῦ στορίσω
ἀπόδονα τῆς ἐρημιᾶς τῆς Ἄνοιξης.

Τρεῖς θάνατοι ἔχουν κλεμμένη τὴ ζωὴ,
τρεῖς θάνατοι κρατοῦν δεμένους τοὺς λεπτοδείχτες,
—ἡ ὥρα τῆς συνάντησης ἀργεῖ.
Κι' ὅμως ἀντιπεράσαμε κι' ὅμως ἀντιδοθήκαμε...
Ἔως εἶμαστε ἀνώριμοι γιὰ τὴν Ἄνοιξιν αὐτή!

Φωτιά στὶς σάρκες, αἶμα στὸ μυαλό,
ἔφτασε ἡ Βασιλεία τῶν ἀνθρώπων!
Αἰῶνες στὰ γρανάζια...

Ἄνασάλεψαν ὠχρὰ παράπονα
στὴ λυπημένη νύχτα τῆς σκέψης μου.
Αἰῶνες μεροκαματιάρηδες στὶς μηχανὲς τοῦ ὄλεθρου,
τάξαν πὼς θὰ μᾶς δώσουν τὴ ζωὴ,
μὰ τὰ γρανάζια στάζαν αἷματα!

Αἰῶνες μεροκαματιάρηδες—στοῦ ὄλεθρου τὶς μηχανές,
τοῦ γένους μας οἱ ἁμαρτίες—ἦταν πολλές.
Αἰῶνες τάξαν τὴ ζωὴ—θὰ μᾶς χαρίσουν, ἄφρονα,
μὰ τοῦ καιροῦ τὰ πείσματα—τὰ λόγια εἶπαν ἄχρονα.
Σὲ ποιὸς ἀνήκει ἡ ζωὴ—εὖ ποιὸς ἡ ἀγάπη κι' ἡ στοργή,
εὖ μὴν ἰδέα ἀπὸ ἄνεμο—γυρέψαμε ἓνα ἀπάνεμο.

Ἦ βροχή τῶν ἀστεριῶν ἦταν ὄνειρο,
ὄνειρο ἦτανε καὶ ἡ ἐκπλήρωση στὴν ἀποχή.
Ἔνα ἄστρο πρὶν τὸ χάος, ἕνα ἄστρο μετὰ, τὸ ἄπειρο ὄρισα.
Ἔνα ἄστρο πρὶν τὸ χάος, ἕνα ἄστρο μετὰ, τὴ κατοικιά μου
ἔχτισα στὴ δυσπιστία!

Ἐγὼ ὁ ταγμένος σὲ μιὰ στεῖρα αἴθρη,
βύζαξα τὸ βαθὺ πόνος μιᾶς στιγμῆς,
σὲ κῶμα ἄγονο μὲ τὴ σιγὴ ἀφομοιώθηκα
τὸ φῶς μὲ πρόδωσε,
—λόγος κρυφός!
Ἐγὼ ὁ γεννημένος ἀπ' τ' ἀφρόπλασμα,
—πρωτόπλασμα αἰὸλο τῆς μυημένης σιωπῆς—
στὴν ἀποχή, τῶν ἐρινύων τ' ἄρμα ὁδήγησα
στὴν ὑπεκφυγὴ τῶν ἐγκατεστημένων.

Ἡ μοῖρα περιστρέφεται
στά μόρια τῆς ὑπεκφυγῆς,—στά μόρια τῆς ὑπεκφυγῆς της.

Μὲ ὀνομάσανε θεὸ—στὸν ἴσκιον αἰωνόβιων δέντρων,
μὲ ὀνομάσαν ἄνθρωπο—στὸ φαῦλον πυρετό,
νομοταγῆς στὸ σύγγεφο—νομοταγῆς στὸν ἄνεμο,
μ' εἶπαν θνητό.

Μὲ ὀνομάσανε θνητὸ—πλάϊ δὲ μιᾶς κερασιᾶς καρπὸ
οἱ παρθένες τοῦ καλοκαιριοῦ—μὲ μὴ ἀγκαλιὰ ἀνεμῶνες.
Κοιτᾶτε πάνω στὸ βουνὸ—τὸν καθαλλάρη, σύγγεφο ἢ ἔκονη,
τ' ἄτι φτερωτὸ καὶ τὸ φίλιν μου ἀπλὸ γινάτι.

«Κι' ὅμως κινεῖται»—σήμερον τὸ ἄστρο τ' οὐρανοῦ πατῶ,
αὔριο φοβᾶμαι πῶς, φοβᾶμαι πῶς θὰ δῶ
τὸν πρῶτον δημιουργό μου.
Στὸ χάσμα ἀπ' τ' αὔριο ὡς τὸ χτέος, μ' ὄνειρα τὸ διδάκι μου
κρεμῶν κι' ὄσφραίνω ἀπόκοσμον τὸν πρῶτον μου ἔκκοπον.
Ψεύτικα ζῶ, ψεύτικα ἐλπίζω—δὲν συμπονῶ, δὲν ἀπελπίζω,
προγόνων χρέον, μὰ ποιοῦς νὰ φταίν—μὰ ποιοῦς νὰ φταίν,
ποῦ ἐξοφλῶ

Στὸ σταυροδρόμι τῶν λοιμῶν—θωρῶ τὸ σύγγεφο τὸ πλᾶνο.
«Θὰ ταξιδέψετε μὲ πλοῖο ἢ ἀεροπλᾶνο;
Ξεχάστηκα τόσο καιρὸ—τί νὰ εἶς πῶ—τί νὰ εἶς πῶ;
Θαρρῶ λησιμόνησα, μὰ ἀρκεῖ νὰ φτάσω στὸ σκοπὸ!

Εὐωδιὰ μιᾶς σέρρας—εἰρωνία μιᾶς μέρας,
δίκοπη ἢ μάταιη ἀπειλή.
Μικρὴ κυρία εἶς ἀγάπησα πολὺ!
Μικρὴ κυρία μὰ Ἀγαπημένη
στὸν κόσμο ὀλάκερο γιὰ μένανε δὲν μένει...

Ἀγαπημένη δὲν εἶχα ἐγὼ—ὁ ποιητὴς τῶν κρίνων,
ὁ νικητὴς τῶν θρήνων—μέσα στὸ καταλύτη τὸ καιρὸ.
Ἀγαπημένη δὲν εἶχα ἐγὼ—ὁ ποιητὴς τῶν ἄστρων,
ὁ πορθητὴς τῶν κάστρων—ποὺ δὲν ἔχουν τελειωμό.
Μόνο μὰ μάννα γριὰ—ποὺ στὴν αὐλὴ καρτεροῦσε,
τὸ γιό της εὖν γυρνοῦσε—ἀπ' τὴ σκληρὴ δουλειά.

Εἶπαν— σὶὸν παίρνω— τρελλή μου μάννα, τὸ γιό σου
— Πόσο;
— δυὸ σκόρδα,
ἐσοδεῖα θά 'χουμε φέτο μεγάλη τὰ σκόρδα...
Καλή μου μάννα τὰ χρόνια εἶν' ἀπλᾶ!
Τὰ χρόνια εἶν' ἀπλᾶ, ἐγὼ φέρνω τὸ πόνου,
φίλαμε— Γιὰ— πέσαμε ἀπλῆ,
προσποιεῖτε κι' ὑφαίνεις
— νύχτα καὶ μέρα—
στοργῆς φυλακή.

Δὲν πονῶ, δὲν θρηνῶ, δὲν θέλω νὰ μάθω,
πῶς ἀλλοιῶς νὰ τὸ πῶ μὴ κι' ἐδῶ ἀναπλάθω
τῶν σκιῶν ποὺ μὲ ράνανε— ποίμα μου πρῶτο—
μοιρολόι καὶ χνῶτο;
Μοιρολόι καὶ χνῶτο— νὰ τὸ σφάλμα τὸ πρῶτο...

Ἐκεῖ κι' ἐδῶ— ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τὸ ἴδιο θωρῶ, χαμένη ἀλυκή,
τ' ἀστέρι σὶὸ πάτο μιὰ νύχτα θὰ θρῶ.
Μιὰ νύχτα, μιὰ θάρκα,
ἡ ἀγάπη, ἡ τροχιά, ἡ ἀγάπη ποὺ ἐκλάπη
ἀπ' τὴ λάμψη σου ἀστέρι, κι' εἶν' βαθὺ μεσημέρι
κι' ἀπὸ πάνω νερά.
Πῶς στὴ λάμψη νὰ λάμψω καὶ σὲ μιὰ ἄκρια νὰ κλάψω
τὸ χαμένο καιρό,
ἀφοῦ στ' ὄνειρο ἀκόμα πετῶ,

Γύρεψα μιὰ δικαίωση—τὰ μάτια τῆς αὐγῆς μέναν κλεισμένα,
ἐγὼ τὰ σκέπασα μὲ ροδοπέταλα,
ἢ συνείδηση φώναξε, ἔνοχος!
Γύρεψα μιὰ δικαίωση—στὸ νῆμα τῆς βροχῆς ἀναρνήθηκα
κι' ἔφτασα ὡς τ' ἀστέρια.
Κάποτε τέλειωσαν τὰ σύννεφα...
Τώρα προσμένω τὸν ἐπόμενο χειμῶνα γιὰ τὴν ἐπιστροφή.

Τὸ χρέος ἐκπληρώθηκε ἀκέραιο,
τὸ ἄπειρο ταυτίστηκε μὲ τὸ μηδέν.
Ἡ κόλαση τρέφει τὶς ρίζες τῆς στὴν ἀνυπαρξία,
— στὴν ἰδέα τῆς,
γιατὶ στὴν ἰδέα εἶναι ποὺ στίνεται καὶ χάνεται ὁ κόσμος.

Ἄπ' τὰ βουνὰ τῆς πατρίδας μου,
μέχρι τοὺς κάμπους τῆς ψυχῆς μου,
ἕνας λαὸς
— κι' ὠχριᾷ τὸ σήμερα —
ἕνας δρόμος σπαρμένος μ' ἀγκάθια!...
Οἱ πρόγονοι κι' οἱ ἀπόγονοι στήνουν χορὸ
στὰ καλντερίμα μὲ τὰ κόκκινα φανάρια,
στὶς πλατεῖες ὅπου οἱ νεραῖδες ξαναγουρίζουνε
ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ,
στοὺς στρατῶνες
καὶ στὶς νύχτες τῆς ποίησής μου.
Τώρα δὲν μιλάω γιὰ τὶς μάγισσες,
τὰ βιβλία μὲ τὰ παραμύθια ἀρχίζουν ν' ἀραχνιάζουνε
στὸ χρονοντούλαπο ληθμονημένα.
Τώρα δὲν μιλάω μὲ τὸ σκοτάδι γιὰ τὸ σκοτάδι,
τώρα μιλάω μὲ τὸ σκοτάδι γιὰ τὸ φῶς.

Γιουχτάει ἡ σιγή, φιλάει κι' ὁ χάροντας,
μὰ ἦταν τὸ φίλημα τοῦ θάνατου.
Ἡ φωτιά ἀπὸ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν εἶναι προμύνημα
τῆς νίκης,
μὰ τὸ πρωτὶ τὰ κοκκόρια δὲν λαλήσανε οὔτε γιὰ μὰ φορὰ.
Προθεσμία!
Μιὰ ἔννοια ἀκόμα δίχως νόημα...

Τῆς ἀγάπης ρομφαία πύρινη—δυὸ ἀθῶα γαλάζια μάτια,
μιὰ καρδιὰ τῆς ἀμάθειας τελώνιο—κι' ἀπορημένος νοῦς.
Ἄμβροσία γιὰ τὸ τραπέζι δὲν ἤσουνα
τῶν θεῶν τῶν δικῶν μου.
Ἄμβροσία γιὰ τὸ τραπέζι ἤσουνα
ἄλλων θεῶν.

Ἔξω καὶ μέσα ἀπὸ μένα—φεύγω μακριὰ ἀπὸ σένα
μεγάλη ψυχὴ.
Σὲ χάνω στ' ἀτέρμονα σκότη—ἀπ' τὸ φῶς ξεκινᾷς ματαιότη,
τοῦ τέλους ἢ ἀρχή.
Κάποτε νάρθη τὸ τέλος—κάποτε νάρθη τὸ τέλος
νὰ ξεπληρώσω τὸ χρέος—νὰ λείψω κι' ἡ γῆ!

Ἦχοῦν καμπάνες, σάλπιγγες τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ συστρατιώτη.
—Ποῦ σκονισμένε ἀδερφεὲς ποὺ κατεβαίνεις τὸ βουνό,
τὴ βρῦση κάναν ρημαδιὸ στὸ νεραϊδένιο τους χορὸ
κυράδες π' ἔγνεφαν ἔξω ἀπ' τ' ἀπάνεμο καλύβι.
Σὺ ματωμένος—φτερωτὸ τὸ πνεῦμα—ἄχ γιατί νὰ δῶ;
Σῶμα γιατί στὴ γῆ νὰ μ' ἔχης καρφωμένο;

Στὰ κορφονέφια μὴν αὐγή,
στὰ κορφονέφια, μαβιά, μπλαβιά,
στὰ κορφονέφια κι' ἡ ἀγάπη κι' ὁ πόνος,
ποτάμια πλατιά, ποτάμια μεγάλα.

Στὰ κορφονέφια μὴν αὐγή 'νοῦ χειμῶνα,
εἶδα τὴ νύχτα λάγνα τσιγγάνα,
μάτια τ' ἀτέρια κι' ἡ πούλια κορώνα,
στὰ κορφονέφια, μαβιά μπλαβιά.

Σοῦ ἔδωσα ὄνομα—δὲν μπορῶ νὰ σ' ἐκφράσω,
Σοῦ ἔδωσα χρώματα—γαλάζια ματιά,
ροδουγῆς περιτέρι—στὴ μνήμη βαθειά
ζῆς μιὰ αἴσθησιν—λησμονημένη.

Ἔλα ἀπὸ τ' αὔριο—θὰ κρύβεσαι ὡσπύσο.

Ἔλα ἀπ' τὸ σήμερα—μιὰ μνήμη παλιά.

Ἔλα καὶ δὸς τὴ στερνὴ λαβωμιά,

στὸ κορμὶ τῆς Πυθίας.

Μέρες ὀκνὲς ἀπελπισίας,

ἔλα τὸ σήμερα νὰ μοῦ σιγήσης μὲ φωνές.

Τὰ χέρια μαραίνονται – ἐπικλήσεις στὸν ἄνεμο
γιὰ μιὰ φθαρμένη ἱστορία – τί κι’ ἂν τὴν πῆς;
Εὐπνοῦσα χάραμα – ἀετροπέλεκο στὴ μνήμη ἢ λαθεμένη ἀρχή.
Στοῦ πάθους τὴν ἐπιμονὴ – κάθε νυχτιὸ ξεψύχαγα.

Κυνηγᾶνε οἱ μνηῆμες τὰ σύννεφα,
τῆς ἀβύσσου ἀσθμαίνουν τὰ σκότη,
οἱ φωτιές μᾶς φωτᾶν ἀπ’ τὴ κόλαση
καὶ ὁ χαμένος καιρὸς.

Νύχτα ἀριὰ τ’ Ἀπριλιοῦ ἡ δικαίωση
δὲ μιὰν ἔκσταση ἀνέκφραστη ἐρώτων,
σταματᾶει ἡ καρδιὰ καὶ τὸ αἷμα πηδᾶ,
συντριβάνια τῶν χρόνων τῶν πρώτων.

Δὲν μπορῶ ν’ ἀγαπάω πεθαίνοντας,
δὲν μπορῶ νὰ πεθαίνω ἀγαπώντας,
ἦρθε πιά ὁ καιρὸς, θὰ πεθάνω ἐμπρὸς
δὲ μιὰ «πόρτα» κλεισμένη χτυπώντας.

Ἄγαπη ἀρχή, ἀγάπη τέλος, ἐδὺ δὲν ἔχεις,
ποιὰ εἶσαι μορφή;
Μὴν εἶσαι τὸ τέλος, τοῦ νέφους ἢ ἀφή;
Μὴν εἶσαι τὸ βέλος;
Μιὰ βουὴ ἀντηχεῖ.
Κραδασμοί, τῶν ἀνέμων ἄφοβη μνεία.
Κραδασμοί, τῶν ἀγγέλων αἰώνιοι ψαλμοί,
ποιὸ τὸ λίκνο, τῶν πρώτων ἐρώτων, ἢ πρώτη ἀχή;

Ἡ ἀχὴ εἶναι στὴ σκέψη, ἢ σκέψη εἶν' ἢ ἀρχή,
στὴ σκέψη τὸ τέλος, τὴ περαστική.
Μὰ κάτι εἶν' αἰώνιο, θὰ ξανάρχη ἢ ἀχή,
ἀφοῦ θάρθη κι' ἢ σκέψη, στὸ «γιατὶ» ἐραστική.
Θὰ ξανάρθη, θὰ φύγη, θὰ ξανάρθη ἢ ἀχή,
ὥπου κάπου θὰ μείνη ποῦναι τέλος κι' ἀρχή!...

Τυχαῖο πὸν εἶγψε ἡ σιγή;
 Οἱ μοῖρες γίναν κρινανθοὶ
 κί ἡ ἐπιστροφή δοξάστηκε ἐπὶ κατοικίᾳ τῆ πρώτῃ.
 Γιατί, γιατί τόσο ν' ἀργῆ, ν' ἀργῆ γιατί νὰ ξαναρθῆ
 τὸ Χερουβείμ πὸν ἔφερε τὸ κρῖνο ἐπὶ παρθένα;
 Ἡ σταύρωσή Σου βιασικὴ, ἡ ἀπαντοχὴ χιμαιρικὴ
 κί ἡ αὐγὴ ὑποκλίθηκε νὰ προσπεράσῃ ἡ ἐσπέρα.

Τὰ χελιδόνια φέρανε τὸ πανικὸ ἐπὶ συλλημένη ἔκτασῃ
 ἐπὶ πορθημένη πόλῃ τῆς φαντασίας
 κί ὅλοι οἱ ἀκόλουθοί σου γιὰ
 πὸν μοίραναν οἱ ὥρες τῆς ἀπελπιαιᾶς
 σ' ἐγκαταλείψανε.

Στὰ πόδια τῆς Σαλώμης πίστεψαν
 τὸ ἄρρωστο κορμί τους θὰ γιατρέψουνε.
 Εἰώβεργες στήσανε,
 τ' ὄνειροπούλι, ἀφοῦ εἶπε μιά, ἀφοῦ εἶπε τρεῖς,
 ἐπὶ δίκοππ ὥρα τῆς ἀπάρνησης,
 ἐπονδὴ ἐτ' ἀγέρικα καὶ ἐτὰ φαντασιὰ μᾶς καληνύχτισε
 κί ἦταν ξημέρωμα!
 Πῶς θὰ περάσῃ ἡ μέρα μας αὔριο,
 πῶς θ' ἀντικρύσουμε τὴν ἀφόρητῃ σιωπῇ τῶν λόγων;

Ἔσπῃ τὴ μέρα ἡ βροχὴ—φόβιζε τὴ ψυχὴ μου,
 ἐπὶ περισυλλογῇ μου—σκοτείνιασε τὸ φῶς.
 «Εἶμαι τὸ φάντασμα τῆς ὄγδοῦς μέρας,
 ὅσους ἀπόμειναν ἔθρεψε ὁ ἀγέρας».
 Φῶς πὰ γιὰ μένανε ἄλλο δὲν μένει,
 χέρια δὲν μείνανε ἀγαπημένα.
 Πῶς νὰ σὲ δῶ—πῶς νὰ σὲ πιάσω,
 τί ἄλλο θὰ βρῶ—ποῦ ἄλλοῦ θὰ φτάσω;

Τὸ ὄνειρο κατηγόρησε ἀχρωμάτιστο ἢ οἰγή,
ἢ οἰγή τούς κρίνους τῆς ψυχῆς, ἢ ἀνασεμιά της,
μάρανε,
ἢ οἰγή τῆς μαγείας τῶν ἄστρων.
Κι' ἐγὼ τραγουδῶ γιὰ τὴν Ἔνοιξι,
θωρώντας μιὰ Κυριακὴ μέρα ἀργείας
κι' ἐγὼ τραγουδῶ γιὰ τὸν ἔρωτα
στὴ σκιὰ μιᾶς πλαστιῆς ἀπαρτίας.

Περάσανε οἱ γενεές τῶν ποιητῶν
μετρώντας τὴν ὑπεροψία στὸν καθρέφτη.
Ἄντίλαλος ἢ οἰωπὴ—ἀνέκφραστο ὄριο—
στιγμὴ μὲς στὸ νοῦ πετρωμένη.

Μυρωμένη στιγμὴ, πετρωμένη στὸ νοῦ,
σταλακίτης ποῦ λειώνει στὸ χρόνο,
θ' ἀπομείνης φτιασίδωμα βαλαμωμένης θεᾶς
κι' ἴσουν ἀπλῆ,
μόνο ποῦ σήμερα ὁ νοῦς δὲν τὸ πιστεύει,
γιατὶ εἶχες δώσει κάποτε εὐτυχία!...

Τὰ ἀγχώδη σοκκάκια τῆς γῆς τὰ ἀπάνεμα
τρεῖς βραδυὲς ὁ βορριᾶς τὰ χτυποῦσε,
κάποιος εἶπε αὐτὸ θὰ μνηοῦσε
ἐνοῦ μεγάλου Θεοῦ χαροπάλεμα.

Οἱ λιτανεῖες οἱ κρυφές, στῶν ἀστεριῶν τὰ χάματα,
οἱ ἀγαπημένες ζήσανε δὲ μιὰν ἄλλη ζωή,
στὰ πρόθυρα τῶν διχασμῶν ὁ κρῖνος ἔφερε τὴν Ἄνοιξιν
τὸ γόνυ κλίνω μὲ κατάνυξιν, κάνω μιὰ προσευχή.

Οἱ ὄρες τῆς ὕλης ἦτανε στὸ πνεῦμα προδοσία—
χαμένη ἀθανασία, ἀγάπη ποῦχα ἐγώ.
Μάζεψα τὰ κύματα ἀπὸ χίλιες θάλασσες—
ἄφησα κήπους ὀρφανούς, μὲ δίχως ἄστρα οὐρανοῦς
κι' ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ στὰ πόδια σου ἀκουμπῶ.

Ἡ κατηφόρα εἶν' ἢ πὺδ δύσκολη ἀνηφοριά,
— εἶς συγχωρῆστε μου τὸ ψέμα —
μὰ καὶ τὸ ψέμα εἶν' ἢ ἀλήθεια ἢ πὺδ πλατιά!...

Γαλάζια ἦταν τὰ μάτια σου κι' ἡ νύχτα τὰ ἔκρυβε,
τ' ὄνειρο εἶν' ἀχρωμάτιστο ἔλεγα ἐγώ,
αὐλάκι πληγὴ τὸ αἶμα σου,
μὰ ἐγὼ τὴ γάργαρη πηγὴ θυμᾶμαι.
Τῶν ἄστρον τὴ διάταξιν, ὅμως, ποτὲ δὲν διάβασε κανεὶς,
βγάλαμε λέξεις, βιαστικοί,
ἐμεῖς — πάντα ἐμεῖς — δικές μας λέξεις.

Χτύπησε μιὰ — χτύπησε τρεῖς
κι' ὅλα τὰ ὑποτιθέμενα,
ὁ πανικός, ἡ ἠρεμία, τῆς ἁμαρτίας ὁ κωδικὸς
ἦρθαν νὰ ποῦν.
«Ἦταν ἁμαρτήματα ἢ συνείδηση τοῦ ὑπάρχω,
γιατὶ εἶπὺν ἀνυπαρξία δικάσαμε τὸ δημιουργό μας».

Ποῦ σταματᾶνε τὰ ὄρια τῆς βιωπῆς,
ποῦ σταματᾶει τῆς λογικῆς ἡ συνέπεια;
Ἡ νύχτα ξοδεύει βαρειά τις ὥρες της
στὶς διασκεδάσεις καὶ τὰ ἀνεξήγητα ὄνειρα
καὶ μόνο στὸ πνεῦμα ζῆ τις βαθύτερες ὥρες της.
Ἡ νύχτα εἶναι μιὰ αἰωνιότητα
ποὺ περνᾶει ἀνεκμετάλλευτη, μετρημένη σὲ ὥρες.

(ΕΛΛΑΔΑ)

Ὁ χρόνος ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιὰ στὴν Ἐνοιξή,
στῆς γῆς τὰ σπλάχνα ἀνασαλεύουν μυριανθοί,
τοῦ ἥλιου ἡ ὑπόστασις λησιμονημένη
στὸ ἀπώτερο συντρίμι τῆς κοσμοκρατορίας τοῦ Ἀλέξανδρου.
Τὸν ἥλιο σὺ ὀδήγησες στοὺς ταπεινοὺς συνοικισμοὺς
τῆς γῆς
κι' ἄς ἔχει γεννηθῆ τὸ σύμπαν
μπρὸς στὴ δικιά σου ὑποψία,
ξεχάστηκες!...

Τὸν ἥλιο σὺ ὀδήγησες—στὰ ἄξια πεπρωμένα,
τὰ μάτια πυρωμένα—κι' ἡ φλέβα κοχλαστή.
Μιά σκέψη ἔχω στὰ κύματα—δὲν γέρασαν τὰ κρίματα,
δὲν γέρασαν τὰ κρίματα—ὑπερπόντιοι ἀδερφοί!
Ἔνα φεγγάρι, ὀλόγιμο—στὴ ράχη τῶν κυμάτων,
στὴ ράχη τῶν κυμάτων—μιά ὑποψία ἀχεῖ.
Τ' ἀκούσανε τὸ μήνυμα—τὸ σύγνεφα ἀραιώνουν,
τὰ σύγνεφα ματώνουν—ἔσὺ κι' ἡ νέα ἀρχή.

Μέρες ἑπτὰ χωρὶς ἀρχὴ—μέρες ἑπτὰ χωρὶς ξημέρωμα
τοῦ φόβου ἡμέρωμα—χέρια σελτά.

Ὅγδοις μέρα γιατί νὰ ὀρίσης
—νὰ κυβερνήσουνε αὐγὲς καὶ δύσεις,
κιεὲς τῆς ἄμμου,
πίστες τ' ἀγέρα,
ὄγδοις μέρα—ἴσων δικιά μου!

Χειμῶνας 1969 - 70